

The Holy See

PAPA FRANJO

OPĆA AUDIJENCIJA

*Trg sv. Petra
Srijeda, 13. rujna 2023.*

[[Multimedia](#)]

Strast za evangelizacijom: vjernikov apostolski žar. 20. Svjedoci: blaženi José Gregorio Hernández Cisneros, liječnik siromahâ i apostol mira

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U našim katehezama nastavljamo susretati strastvene svjedoke naviještanja evanđelja. Prisjetimo se da je ovo niz kateheza o apostolskom žaru, o spremnosti kao i unutarnjem žaru za pronošenjem evanđelja. Danas odlazimo u Latinsku Ameriku, točnije u Venezuelu, kako bismo upoznali lik jednog laika, blaženog Josúa Gregorija Hernández Cisnerosa. Rođen je 1864., a vjere ga je prije svega poučavala majka: „Majka me je – govorio je – od kolijevke učila kreposnosti, dala mi je da rastem u spoznaji Boga i dala mi ljubav kao putokaz“. Pazite: majke su te koje prenose vjeru! Vjera se prenosi jezikom i to jezikom mama, onim jezikom kojim majke znaju razgovarati s djecom. A vama majkama poručujem: budite pažljive u prenošenju vjere na tom jeziku majke.

Ljubav je, doista, bila zvijezda vodilja koja je vodila u životu blaženog Josúa Gregorija: dobričinu i veseljaka po naravi, urešena istaknutom umnošću; postao je liječnik, sveučilišni profesor i znanstvenik. Ali on je prije svega bio liječnik blizak najslabijima, toliko da je u svojoj domovini bio poznat kao „liječnik siromahâ“. Uvijek se brinuo za siromahe. Od bogatstva novca više je volio bogatstvo evanđelja, utrošivši svoj život u pomaganje potrebitima. U siromasima, bolesnima,

migrantima, patnicima, José Gregorio je vidio Isusa. Uspjeh koji nikada nije tražio u svijetu dobio je, i nastavlja i dalje dobivati, od ljudi koji ga nazivaju „svecem iz naroda“, „apostolom ljubavi“, „misionarom nade“. Lijepa imena: „svetac iz naroda“, „apostol ljubavi“, „misionar nade“.

José Gregorio bio je skroman, ljubazan i uslužan čovjek. Pokretao ga je, istodobno, unutarnji žar, želja da u životu služi Bogu i bližnjemu. Nošen tim žarom nekoliko je puta pokušao postati redovnik i svećenik, ali su ga u tome spriječile razne zdravstvene teškoće. No, njegova ga tjelesna slabost nije navela da se povuče u samoga sebe, nego da postane liječnik još osjetljiviji na potrebe drugih; prionuo je uz Providnost i, ojačan u duši, usmjerio se više na ono bitno. To je apostolska revnost: ona ne slijedi vlastite težnje, nego raspoloživost za Božje planove. I tako je taj blaženik shvatio da će, brigom za bolesne, provoditi Božju volju u djelo, pomagati one koji trpe, dajući nadu siromasima, svjedočeći vjeru ne riječima nego primjerom. Tako je – tim duhovnim putem – prispio do toga da je medicinu prihvatio kao neku vrstu svećeništva: „svećeništvo ljudske boli“ (M. YABER, *José Gregorio Hernández: Médico de los Pobres, Apóstol de la Justicia Social, Misionero de las Esperanzas*, 2004., 107). Kako je samo važno stvari ne podnositi pasivno, nego, kako kaže Sveto pismo, sve činiti zdušno, kako bi se služilo Gospodinu (usp. *Kol* 3, 23)!

Zapitajmo se, međutim, odakle José Gregoriju sav taj zanos, sav taj žar? On dolazi iz *jedne sigurnosti* i *jedne snage*. Ta *sigurnost* je bila *milost Božja*. Pisao je da „to što na svijetu ima dobrih i loših, loši su tu zato što su oni sami postali loši, ali dobri su to što jesu samo s pomoću Božjom“ (27. svibnja 1914.). A on sam se prvi osjećao kao onaj kojem je potrebna milost, koji je prosio na ulicama i koji je imao silnu potrebu za ljubavlju. A evo odakle je crpio *snagu*: iz *prisnosti s Bogom*. Bio je čovjek molitve – imamo ovdje Božju milost i prisnost s Gospodinom – bio je čovjek molitve koji išao na misu i molio krunicu.

A u doticaju s Isusom, koji se za sve prinosi na oltaru, José Gregorio osjetio je poziv da *prinese svoj život za mir*. Bio je u tijeku Prvi svjetski rat. Tako dolazimo do 29. lipnja 1919.: posjećuje ga jedan prijatelj i nalazi ga vrlo radosnog. José Gregorio je, naime, bio upravo doznao da je potpisan sporazum kojim se završava rat. Njegov je prinos bio prihvaćen i kao da je predosjetio da je time njegov zadatak na zemlji završen. Tog je jutra, kao i obično, bio na misi, a potom izašao na ulicu da odnese lijek jednom bolesniku. Ali dok je prelazio cestu, udarilo ga je vozilo; nakon što je odvezen u bolnicu, ondje umire s Gospininim imenom na usnama. Njegov ovozemaljski put završava tako, na ulici dok je činio jedno djelo milosrđa i u bolnici, gdje je svoje djelo učinio remek-djelom dobra.

Braćo i sestre, zapitajmo se pred ovim svjedokom: kako ja reagiram pred Bogom prisutnim u siromasima u mojoj blizini i pred onima koji najviše trpe u svijetu, kako reagiram? Kako se primjer José Gregoria dotiče mene? On nas potiče da se predano posvećujemo današnjim velikim društvenim, ekonomskim i političkim pitanjima. Mnogi o njima govore, mnogi ogovaraju, mnogi kritiziraju i govore da je sve loše. Ali kršćanin nije pozvan to činiti, nego se njima baviti, zasukati rukave, a nadasve, kako nas uči sveti Pavao, moliti (usp. *1 Tim* 2, 1-4), a zatim se zalagati ne u

naklapanju – naklapanje je jedna kuga – nego u promicanju dobra, izgradnji mira i pravde u istini. I to je također apostolski žar, to je naviještanje evanđelja, to je kršćansko blaženstvo: „blago mirotvorcima“ (Mt 5, 9). Idimo naprijed kroz život putem blaženog Gregorija: laika, liječnika, čovjeka svakodnevnog rada kojeg je apostolski žar tjerao da cio svoj život provodi u djelo milosrđe.

APEL

U mislima sam uz stanovništvo Libije, teško pogođenom jakim kišama, koje su izazvale poplave, prouzročivši brojne smrti i ozljede kao i velike štete. Pozivam vas da se pridružite mojoj molitvi za one koji su izgubili život, za članove njihovih obitelji i za raseljene. Neka ne izostane naša solidarnost prema toj braći i sestrama, koji su izloženi kušnji tako razorne elementarne nepogode. U mislima sam i s plemenitim marokanskim narodom koji je pretrpio ova podrhtavanja tla, ove potrese. Molimo za Maroko, molimo za stanovnike. Neka im Gospodin dà snage da se oporave nakon te strašne „klopke“ u kojoj se našla njihova zemlja.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Crkva sutra slavi svetkovinu Uzvišenja svetoga Križa. Ne umorimo se biti vjerni Kristovu križu, tom znamenu ljubavi i spasenja.

Nastavimo moliti za mir u svijetu, posebno u napaćenoj Ukrajini, čije su patnje uvijek prisutne u našem umu i našem srcu.